

V exekuční věci vyhověl soud první stolice návrhu dlužníka, by byla exekuce omezena. K rekursu vymáhajícího věřitele rekursní soud napadené usnesení zrušil a uložil prvnímu soudu, by znovu rozhodl. Právomoc zrušovacího usnesení nebyla vyhrazena. Soud první stolice po té návrh dlužníkův zamítl, rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

N e j v y š š í s o u d odmítl dovolací recurs.

D ů v o d y:

Podle § 528 c. ř. s. platného podle § 78 ex. ř. i pro řízení exekuční, jest opravný prostředek proti souhlasným usnesením nižších soudů vyloučen. Napadeným usnesením bylo potvrzeno usnesení prvního soudu a jest tudíž dovolací recurs podle uvedeného § nepřipustný, pročež jej bylo (§ 526 c. ř. s. a § 78 ex. ř.) odmítnouti. Na věci nic nemění okolnost, že k usnesení prvního soudu napadeným usnesením potvrzenému došlo následkem zrušení původního usnesení prvního soudu soudem rekursním a že v onom původním usnesení první soud rozhodl jinak, ve prospěch dovolací rekurentky. Dovolací recurs nenapadá názor rekursního soudu, následkem něhož bylo původní usnesení prvního soudu zrušeno a došlo k novému, napadeným usnesením potvrzenému usnesení prvního soudu. Dotyčný názor rekursního soudu, že přes zásadu o přípustnosti současného použití několika exekučních prostředků při exekuci zajišťovací (§ 14, správně § 374 druhý odstavec ex. ř.) jest exekuci omeziti, je-li vedena ve větším rozsahu, než k úplnému zajištění nutno (§ 41, správně § 377 první odstavec ex. ř.), není dovolacím rekursen dotčen a dovolacím rekursen obrací se dovolací rekurentka proti názoru nižších soudů, že pohledávka, pro niž se zajišťovací exekuce vede, jest již na nemovitosti dlužnice úplně zajištěna, takže dalšího zajištění zabavením movitostí není pro ni třeba. Co se týče tohoto názoru nižších soudů dovolacím rekursen napadeného, jde o nový samostatný názor prvního soudu, potvrzený soudem rekursním, takže napadá dovolací recurs skutečně souhlasná usnesení nižších soudů a shora uvedené ustanovení § 528 první odstavec c. ř. s. o nepřipustnosti dovolacího rekursu přichází k platnosti. Bylo se proto o dovolacím rekursu usnésti, jak se stalo.

Čís. 7493.

Lze-li poslední pořizeni podle zevní formy pokládati za závěť, spornou jest však otázka, zda lze poslední pořizeni považovati za závěť, či pouze za dovětek, lze tuto otázku vyřešiti pouze pořadem práva a jest na soud přijati dědické přihlášky i dědiců ze zákona, i dědiců ze závěti. Na pořad práva jest tu poukázati dědice ze zákona.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 816/27.)

Pozůstalostní soud přijal na soud dědické přihlášky dědiců ze zákona a dědickou přihlášku Alžběty P-ové, obmyšlené v po-

sledním pořízení. R e k u r s n í s o u d nevyhověl rekursu dědiců ze zákona a doplnil napadené usnesení tak, že se dědicové ze zákona poukazují na pořad práva, by prokázali neplatnost posledního pořízení jako závěti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dědiců ze zákona.

D ů v o d y:

Stěžovatelé napadají usnesení rekursního soudu potud, pokud jím bylo vysloveno, že veškeré dědické přihlášky, i z posledního pořízení, i ze zákona, byly soudem přijaty, a navrhuji změnu napadeného usnesení v ten způsob, by jen dědická přihláška zákonných dědiců byla soudem přijata, dědická přihláška Alžběty P-ové však odmítnuta. Pro změnu shodných usnesení nižších soudů není tu důvodů podle § 16 patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. Že je tu několik sobě odporujících dědických přihlášek, vyplývá ze spisů a stěžovatelé to ani nepopírají. Naopak opírají svůj názor, že dědická přihláška Alžběty P-ové z poslední vůle neměla býti soudem přijata, o to, že zůstavitelovo pořízení, označené jakožto poslední vůle, podle jeho obsahu nelze považovati za závěť, nýbrž pouze za dovětek, jelikož, jak svědky lze prokázati, nechtěl zůstavitel pořídit o celém jmění a také nepořídil, poslední pořízení je prý tedy jen opatřením o jednotlivých jmenovitě uvedených kusech majetkových. Přehlízejí však, že, předpokládá-li § 126 nesp. říz., zde v úvahu přicházející, pro opatření tam nařízené poslední vůli v řádné formě zřízenou, může toto ustanovení míti na mysli jen zákonem předepsané vnější formality (§ 577—600 obč. zák.), jelikož jen tyto mohou býti posouzeny v nesporném řízení bez provedení formálního průvodního řízení a bez zjišťování sporných skutečností. K otázkám, jež lze řešiti jen ve sporu, patří však i otázka, zda zůstavitelovo pořízení, jež lze podle zevní formy na první pohled pokládati za závěť, obsahuje ustanovení dědice podle § 553 obč. zák., či nikoliv, zda tedy zůstavitel v tomto případě nemínil pořídit o celé své pozůstalosti a o ní také nepořídil, třebaže označil Alžbětu P-ovou v poslední vůli za universální dědičku. Jelikož stěžovatelé nepopřeli, že poslední pořízení, o něž opírá Alžběta P-ová dědickou přihlášku, soudem přijatou, vykazuje zevnější zákonné náležitosti, a nebyla popřena ani pravost posledního pořízení, jsou zde předpoklady, za nichž podle § 122 a 125 nesp. říz., § 799 obč. zák. bylo veškeré dědické přihlášky na soud přijati.

Čís. 7494.

Ustanovení posledního odstavce § 409 c. ř. s. platí také v řízení nesporném a vztahuje se najmě i na povinnost dlužníka k náhradě útrat.

(Rozh. ze dne 11. listopadu 1927, R I 916/27.)

S o u d p r v é s t o l i c e povolil exekuci, r e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl. D ů v o d y: Žádáno bylo o povolení exekuce a tu